

ဝေဒနာယူ sketch မှ:

အရိုး

တောင်ထိပ်

တောင်ထိပ်သို့ ရောသွားသော ခဏ၌ သူ အောင်မြင်ခဲ့ပြီ။

သူလုပ်နိုင်ခဲ့ပြီဆိုသော ယုံကြည်မှု မှ တစ်ဆင့် ဖြာထွက်လာသည့် အားရကျေနပ်မှု ကို အရင်ဆုံး ခံစားလိုက်ရလေသည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်လှစွာ သူငြိမ်သက်နေလိုက်၏ ။
တောင်ထိပ်တွင်တော့ သူကြိုတင် မျှော်လင့်ထားခဲ့ သည့်အတိုင်း ဘာမှရှိမနေခဲ့ပါ။

တောင်ထိပ်သည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏ ။ အေးမြသောလေများ

အဆက်မပြတ် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေ၏ ။ သူသည် လေလာရာဘက်ကို မျက်နှာမူကာ မျက်စိတဆုံး မြင်မြင်ရာကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်ရှုနေလိုက်၏ ။ လေထဲတွင် ဆားသင်းနံ့ကို သူရ၏ ။ လေတိုက်ခတ်လာရာ ဤတောင် ထိပ်မှ ဝေးလံသော တစ်နေရာတွင် ပင်လယ် သို့မဟုတ် ပင်လယ်ထက် ကျယ်ဝန်းသော သမုဒ္ဒရာတစ်ခုခု ရှိနိုင်ကောင်းသည်မှာ သေချာ၏ ။
ဤတောင်ထိပ်မှနေ၍ တော့ သူ လှမ်းမြင်ရခြင်း မရှိ။ သူသည် ကံကောင်းထောက်မစွာ ဖြင့် တောင်ထိပ်သို့ နေဝင်ဆည်းသာအချိန်တွင် ရောက်ရှိလာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်၏ ။
ဤတောင်ထိပ်မှနေ၍ မျက်စိတဆုံး မြင်မြင်ရာများ ၏ ထူးဆန်းသော အလှတရားများ မှာ သူ့အတွက် အံ့သြစရာတွေချည်း ဖြစ်တော့၏ ။

ဟိုးအဝေးမှ မြူခိုးမှု နိဝါးများ ကြားမှ မဆုံးနိုင်တော့လောက်အောင်

ရှည်လျားသွားတော့မည်ဟု ယူဆရသော တောင်စွယ် တောင်တန်း တောင်ချွန်း တောင်ထွဋ်များ မှာ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နှင့် သူ့မြင်ကွင်းမှ ဝေးသွားသည့်အထိ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ရှိနေကြဆဲ။ တစ်နေရာတွင်တော့ အဝေးတောင် တန်းများ ဆီသို့ ဦးတိုက်သွားသည့် အပြန် ကျယ်ပြောလှသော အစိမ်းရောင်လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး။ အစား အစာ ရှာဖွေစားသောက်နေကြသော အအုပ်လိုက်အစုလိုက် တိရစ္ဆာန်များ ကို သူ သေးကွေးသော အစက်အပြောက် အစုအဝေးလေးများ အဖြစ် တွေ့မြင်နေရ၏ ။ သူသည် သူမြင်နိုင်သလောက် မြင်ကွင်းအားလုံးကို လောဘတကြီး လှည့်ပတ် ကြည့်နေပြန်၏ ။
မှန်မှန်တိုက်နေသော ပင်လယ်ဘက် မှလေသည် သူ့ဘေးနှစ်ဖက်သို့လည်း ရောက်သွား၏ ။

သူ့နောက်သို့လည်း ရောက်သွား၏။ သူနှင့် မျက်နှာမူရာ တည့်တည့်သို့လည်း ပြန်ရောက်လာပြန်၏။ အမှန်တော့ သူသည် အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ အနံ့အပြားတွင်လည်း ဒဏ်ရာ အနာတရတို့ ရလာခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော ခရီးရှည်ကြီးကို ယခုအချိန်တွင် သူ မေ့နေခဲ့လေပြီ။ ငါ လုပ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ် ဟူသော ပြင်းပြသည့် ယုံကြည်ချက်နှင့် ဖြစ်လာပြီ တကယ် ဖြစ်လာပြီ၊ ငါတကယ် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ ဟူသော အားရကျေနပ်ခြင်း၏ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု တို့ကြားတွင် သူ သည် ခံစားမှု အားလုံး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေ၏။ သူ မြင်နိုင်သမျှမြင်ကွင်းအားလုံးကို အငမ်းမရ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေပြီးနောက် သူသည် လေတိုက်ခတ်လာရာဘက်ကို မျက်နှာမူကာ ငြိမ်သက်သွား လေ၏။ မျက်လုံးများ ကို မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ တောင်ထိပ်သည် သစ္စာရှိစွာ တိတ်ဆိတ်လျက်။ ကျောက်စွန်းများ က အေးစက်မြဲ။ လေက အေးမြမြဲ။ အတိတ်သည် တရိပ်ရိပ် ပေါ်လာလေသည်။

ငယ်စဉ်ကပင် သူ ဤတောင်ထိပ်ကို လှမ်းမျှော် ငေးကြည့် နေတတ်ခဲ့ဖူး၏။ အမှန်တော့ သူတို့ မျိုး ရိုးထဲတွင် ဤတောင်ထိပ်ပေါ် ရောက်ခဲ့ဖူးသူ သိပ်မရှိဟု သူ ယုံကြည်ထား၏။ သူ့ဘိုးဘေးများ လည်း မရောက်ခဲ့ဖူးပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် သူတို့ နားထောင်ခဲ့ရသော အိပ် ရာဝင်ပုံပြင်များ တွင် ဤ တောင်ထိပ်အကြောင်း မပါခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူ့အဘိုးလည်း ရောက်ခဲ့ဖူး ပုံ မရပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘယ်သူမှ ရောက်ခဲ့ဖူးပုံ မပေါ်သော ဤတောင်ထိပ်တွင် နတ်ကြီး တစ်ပါး ရှိနေခဲ့၍ ထိုနတ်ကြီးသည် အဘိုးနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည် ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မျိုး နွယ်စုတွင် အဘိုးသည် နတ်ဆရာကြီး တစ်ဦးအဖြစ်တစ်က်လုံး ဟန်ကျပ်နက်ကျနေထိုင် စားသောက် သွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူ့အဖေလည်း ရောက်ခဲ့ဖူးပုံ မပေါ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤတောင် ထိပ်အကြောင်းကို သူမေးတိုင်း သူ့အဖေမှ မဖြစ်နိုင်သော။ အဓိပ္ပာယ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသော ကိစ္စများ ကို စိတ်ကူးယဉ်မနေဘဲ လက်တွေ့ကျကျလုပ်သင့်သည်ကိုသာလုပ်၍ ရှာဖွေစားသောက် နေထိုင်သွားရန် အမြဲတစေ ငေါက်ငမ်းဆုံးမခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူကတော့

ထိုသို့မဟုတ်။ ဤ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်ရောက် ကြည့်ရှုခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြည့်ဝသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် ထူးခြား သော ခံစားမှု တစ်ခုကို ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု ငယ်စဉ်ကတည်းက ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။ ဤတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်အောင်တက်ခြင်းသည် အများ ထင်ထားသလို အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့စွာ အရူးထခြင်းသက်သက်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

တို့တောင်းလှသော သက်တမ်း အချိန်ကာလတစ်ချို့ ကို အကျိုး မဲ့ဖြူ နှိုးတီးခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏ ။ အန္တရာယ်များ လှသော တောင်တစ်တောင်၏ ထိပ်သို့ မည်သည့် အကူအညီမျှမပါဘဲ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စချည်း သက်သက်နှင့် တက်ရောက်ရန် ကြိုးစားခြင်းသည် အကြောင်းပြချက် ကင်းမဲ့လွန်းစွာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ကောင်းပါ၏ ။ သို့သော် သူသည် သူ့ယုံကြည်ချက်ကို အထိခိုက်မခံခဲ့။ အများ နှင့် တစ်ကိုယ် ဖြစ်နေစေကာမူ နောက်မဆုတ်ခဲ့။ သံယောဇဉ် အတုပ်အနှောင်အဖွဲ့များ ကြောင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို အပျက်မခံခဲ့။ လုံလောက်သော သန်စွမ်းကျန်း မာမှု နှင့် ယုံကြည်လောက်သော ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ချမှု ရပြီး ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သော နေ့တစ်နေ့တွင် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်အောင်တက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် မျှော်လင့်ချက် ယုံကြည်ချက်များ နှင့် အတူ သူ စတင် ခရီးထွက်ခဲ့၏ ။

သူ၏ လုပ်ဆောင်မှု ကြောင့် မိသားစုနှင့်အတူ သူ့ဘဝအတွက် ထာဝရလက်တွဲ ဖော် အဖြစ် ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပြီးသူကပါ သူ့ကို စွန့်သွားခဲ့ကြ၏ ။ အားကိုးရာမဲ့နေ့များ ကို သူ ဖြတ်သန်းခဲ့၏ ။ သဘာဝတရား၏ စိန်ခေါ်ခြင်းများ ကို တစ်ခါတစ်ရံ ရဲရင့်စွာ ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ထိတ်လန့်အားငယ်စွာ ၊ တစ်ခါ တစ်ရံ ဆောက်တည်ရာမရ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လွန်းစွာ သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏ ။ ဒဏ်ရာအနာတရပေါင်း များ စွာ ကို တစ်ကိုယ်တည်း ခံယူရ၍ တစ်ကိုယ်တည်း ကုသစုတ်သပ်ခဲ့ရ၏ ။ အခက်အခဲပေါင်းများ စွာ ၊ အန္တရာယ်များ စွာ ၊ အမြဲတစေ အားတင်း ရုန်းကန်နေရသော နေ့ပေါင်းများ စွာ ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ ရည်ရွယ်ချက်၊ သူ့ယုံကြည်ချက် ပြည့်ခဲ့ပြီ။ တောင်ထိပ်ကို သူရောက်ခဲ့ပြီ။ မျက်လုံးများ ကို ပြန်ဖွင့်လိုက် ၏ ။

အခုတော့ သူ့မျိုး နွယ်စု တစ်ခုလုံး ဘေးဘိုးစဉ်ဆက် မရောက်ခဲ့သော တောင်ထိပ်သို့ သူ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သူ့မျိုး နွယ်စု ခံစားခွင့်မရခဲ့သော အတွေ့အကြုံများ မြင်ကွင်းများ အရသာများ ကို သူ ရခဲ့ပြီ။ ကံကောင်းထောက်မလျှင် ရရှိလာနိုင်သော သူ့သားမြေးများ အတွက် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင် ကောင်း ကောင်းများ ကို ဤတောင်ထိပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ ထားခဲ့နိုင်ပြီ။ ဤတောင်ထိပ်တွင် နတ်ကြီးတစ်ပါး ရှိမနေဘဲ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးနှင့် သစ်ပင်များ မြက်များ သာရှိသည် ဟူသော အကြောင်းကို သူ သက်သေထူနိုင်ပြီ။ ဤတောင်ထိပ်သို့ တတ်ရောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းသည် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ အဓိပ္ပာယ်ရှိခြင်း အကြောင်းကို နူးညံ့ညင်သာစွာ သူ ပြန်ပြောနိုင်တော့မည်။ တောင်ထိပ် သည် သစ္စာရှိစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် အေးချမ်းလျက်။ သူ ပြန်ထွက်ခွာတော့မည်။ သူ့မျိုး နွယ်စုဆီ မဟုတ်ပါ။ မျိုး နွယ်စုသည် အတိတ်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။ သူ ဦးတည်လိုသည်မှာ တောင်စဉ်တောင်တန်း အထပ်ထပ်၏ ဟိုတစ်ဖက်တွင် ရှိနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသော ပင်လယ်ဆီသို့။ မည်သို့မျှ ရောက် ရန် မဖြစ်နိုင်ဟု ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက် ယုံကြည်ခဲ့ကြသော ဤတောင်ထိပ်သို့ပင် သူ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဘာကြောင့် သူ ပင်လယ်ဆီ မရောက်ရမှာ နည်း။ သူ စတင်ရွှေ့လျားလိုက်၏ ထိုစဉ် တောင်ထိပ်တွင် အသံများ ဆူညံလာလေသည်။

“ဝိုး ... မောလိုက်တာကွာ၊ ငါ့ခွေးနဲ့ မှ”

“ခဏတော့ ထိုင်စမ်းပါဦးကွာ၊ အခုမှ ငါးနာရီလောက် ရှိသေးတာ၊ မှန်မှန်ပြန်လျှောက်ရင် ခုနစ် နာရီ ရှစ်နာရီလောက်တော့ ရောက်ပါတယ်”

“အေးလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီက လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ကျောက်ဆောင်တွေဘက်က မသွားဘဲ ကားလမ်းဘက်က ပြန်တာပေါ့”

“အေး ကောင်းတယ်၊ အမယ် ... ဟေ့ကောင် ကြည့်စမ်း... ဒီခရုလေးက တို့ထက် အရင် ဒီ တောင်ထိပ်ကို ရောက်နေပါလား”

“အေးဟ ချစ်စရာလေး၊ တို့ထက်အရင်ရောက်ဆို ဒီကောင် တို့ထက် ဘယ်နှစ်နှစ်ကြာက တည်းက တက်လာလဲမှ မသိတာကွ၊ ဟား ဟား”

“မွေးကတည်းက ဒီမှာ မွေးလာတာလည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဟား ဟား ...
ငါတို့တောင် တစ်နာရီနီးပါး အတော် တက်ယူရတာ ၊ ဒီကောင် တောင်ခြေကသာ
စတက်လို့ကတော့ ဆယ်နှစ်လောက် တက်ယူရမှာ ၊ ဟား ဟား ဟား”

“ဒီကောင့်ကို ငါယူခဲ့မယ်ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗိုလ်တဲပြန်ရောက်မှ
ကျောက်ဆောင် တစ်ခုခုဘက် သွားလွှတ်လိုက်မယ်၊ ခရုဆိုတော့ ရေနားနီးနီး နေချင်မှာ ပဲကွ”

“သေပြုသွားပါဦးမယ်ကွာ”

“သေချာကြည့်ပြီးတော့တော့ နေရာလေး ရွေးပေးရမှာ ပေါ့ကွ၊
အိတ်ထဲထည့်လာခဲ့မယ်”

“မထည့်ပါနဲ့ ကွာ၊ မွန်း သွားပါဦးမယ်၊ ဒီအတိုင်း လက်ကပဲ ကိုင်ခဲ့စမ်းပါ
သနားပါတယ်၊ ဟေ့ကောင် အခွံကို အတင်းမညှစ်နဲ့ လေ၊ ကွဲပြုသွားဦးမယ်”

“အေးပါဟ၊ ငါ ကိုင်ရုံလေးကိုင်တာပါ”

တောင်ထိပ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သူ စွန့်ခွာခဲ့ရလေသည်။

ဟုတ်ပါ၏ ။

သူသည် ခရုကလေး တစ်ကောင်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကံကြမ္မာ၏ ထောက်ပံ့မှု ဖြင့်
တောင်ထိပ်မှ သူ သွားလိုသော ပင်လယ်ရှိရာသို့ သူ့တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမှ မကြုံ
ဖူးသော အရှိန်အဟုန်နှင့် သွားနေလေပြီ။ အိပ်ရာဝင် ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ် တိုးခဲ့ပြီ ဖြစ်၏ ။

ဝတ္ထုဖတ်ပြီးသောအခါ သူငယ်ချင်းမှ ကျွန်တော့်အား ဝေဖန်၏ ။

“မင်းဟာက ယုတ္တိကို မရှိဘူး၊ ခရုက မျက်စိတွေဘာတွေ ရှိလို့လား”

ကျွန်တော် ပြန်ပြောရ၏ ။

“ငါ ဘယ်တော့မှ ယုတ္တိကို အခြေမခံဘူး သူငယ်ချင်း”

“ဒါဆို ဘာကို အခြေခံလဲ ပြော ...”

“အတွေးကို အခြေခံတာ”

Look မဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၂

ပလွေသမား

လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်များ က “ကြွက်” ဟူသော အခေါ်အဝေါ် ရှိသည့် သတ္တဝါတစ်မျိုး ကို “ပလိပ်” ဟူသော ရောဂါဆိုးနှင့် တွဲ၍ လူတို့လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြဖူးလေ၏။ ကြွက်မြင်လျှင် ကိုင် ကြည့်ဖို့ မဆိုထားနှင့် အထိတ်တလန့်ပင် ရှင်းလင်း မောင်းနှင်ပစ်တတ်ကြကုန်၏။ ရွာထဲမှ ကြွက်များ အားလုံး ပလွေသံဖြင့် ညှို့ ငင်ခေါ်ဆောင်ကာ ရေထဲနှစ်၍ သေကုန်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ဖူးသော လူစွမ်း ကောင်းကြီး ပလွေဆရာပုံပြင်မှ ပလွေဆရာကို ဟီးရီးကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် လူတို့ သဘောကျခဲ့ကြ ဖူးလေ၏။ ကြွက်များ ကို ဤမျှအထိ လူတို့ မုန်းတီးခဲ့ကြ၏။ ထိုကြွက်ပုံပြင်ကို ယခုခေတ်တွင် ပြန်လည် အသက်သွင်းရသည်ရှိသော်....

တစ်နေ့သော နေ့လည်ခင်း တစ်ခု၌ ဟန်ဂေရီ နိုင်ငံ၏ မြို့ လေးတစ်မြို့ အတွင်းသို့ ရှေးခေတ် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရှေးခေတ်ဟန်ပန် အမူအရာနှင့် ရှေးခေတ်လူသားတစ်ယောက် သည် ပလွေရှည်ရှည်တစ်ချောင်း လက်မှစွဲကာ ပိန်ရှည်ပိန်ရှည်နှင့် မြို့ တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ထိုလူသည် မြို့ လယ်လမ်းတစ်လျှောက် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် လျှောက်လာရာမှ မြို့ လယ်ခေါင်သို့ ရောက်လာကာ အရက်ဘားတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်လေ၏။ ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့် ဝင်ကာ ဘားရှိရာသို့ တဒေါက်ဒေါက် လျှောက်သွားပြီး ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲ၍ ခပ်တင်းတင်း တက်ထိုင်လျက် လက်မှကိုင်လာသော ပလွေရှည်ကို ဘားကောင်တာပေါ်သို့ “ဒေါက်” ခနဲ တင်လိုက် လေ၏။ ဘားမင်းသည် ထူးဆန်းလှသော ထိုသူကို ပြူး၍ ကြည့်နေ၏။ ထိုသူမှ မျက်နှာထားတင်း တင်းနှင့် ဘားမင်းကို ကြည့်လျက် ...

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ အရက်တစ်ခွက်လောက် ပေးစမ်း၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့မြို့ ကို ကယ်တင်ဖို့ လာတာ”

ထိုစကားကို ကြားသော် ဆိုင်အတွင်း ရှိနေကြသော လူများ သည် ထိုသူအား ပိုင်းလှည့်ကြည့်ကြကုန်လျက် “ဘာလဲဟ” ဟူသော သဘောနှင့် အချင်းချင်း

မေးဆတ်ပြကြပြီးနောက် နားများ ကို စွင့်ထားလျက်ရှိကြလေသည်။ ဘားမင်းသည်
ဝိစကီတစ်ခွက်ကို ခပ်သွက်သွက် ထည့်ကာ သူ့ရှေ့မှလူ ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်ပြီး မချို့မချင် ပြုံး
စိစိမျက်နှာနှင့်

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်တို့မြို့က ဘာဖြစ်နေလို့ ကိုယ့်လူက ဘယ်လို ကယ်တင်မှာ
တုံး”

ထိုသူက ဘားမင်းကို စိုက်ကြည့်လျက်

“ခင်ဗျားတို့မြို့မှာ mouse တွေ မရှိဘူးလား”

ဘားမင်း ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီးမှ

“mouse တွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“mouse တွေ ... mouse တွေ ရှိတာပေါ့၊ ရှိတာမှ အများ ကြီး ဥစ္စာ၊
ဘာဖြစ်လို့တုံး”

ထိုအခါ ထိုသူမှာ အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်၏ အပြုံး ကို အပေါ်စီးမှ ပြုံး ကာ
တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲနှင့် ဘားကောင်တာပေါ် တင်ထားသော သူ၏ ပလွေရှည်ရှည်ကို
ကောင်းဘွိုင်တစ်ဦးသည် သူ၏ ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြုစု အား မခိုးမခန့်နှင့် ရန်သူကို ပုတ်၍
ပြသည့်အလား ဘားမင်းအား ပုတ်ပြလေ၏ ။ ဆိုင်တွင်းမှလူများ လည်း ထိုလူ၏ စကားနှင့်
အမူအရာမှာ ထူးလှသောကြောင့် အံ့ဩကာ ကြည့်နေကြလေသည်။ ဘားမင်းသည်
စားပွဲပေါ်မှ ပလွေကိုတစ်လှည့် ထိုသူမျက်နှာအား တစ်လှည့်အားဖြင့် နားမလည်စွာ သုံးခါမျှ
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကြည့်၍

“ဒါ ... ဒါက ဘာလဲ”

“ပလွေလေ”

“ဘာလုပ်တဲ့ ပလွေလဲ”

ထိုသူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာ

“ဟား ဟား ဟား ဒီပလွေကို ခင်ဗျားက သာမညောင်ည ပလွေမှတ်လို့လား”

“ဒါ ဘာပလွေမို့လို့လဲ”

ထိုအခါမတော့ ထိုသူသည် ဘားမင်းအား သနားစရာကောင်းသော ကလေးငယ် တစ်ယောက် ကို ကြည့်သလို ကြည့်လျက် တစ်ဆိုင်လုံး ကြားအောင် ကျယ်လောင်စွာ ပြောလေ၏ ။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ် အကြောင်းကို မကြားဖူးကြပဲကိုး၊ ဒီပလွေဟာ သာမညောင်ည ပလွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကလည်း သာမညောင်ညကောင်စား မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဘားမင်းမှ ထောက်ပေး၏ ။

“ဘာလဲဗျ ခင်ဗျားစကား”

ထိုသူမှာ လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်း၍

“အဟမ်း ... တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ ကျုပ် ဝင်သွားပြီး ဒီပလွေကို မှုတ်လိုက်တာ ရွာမှာ ရှိ သမျှ mouse တွေ အားလုံးကို ဖျက်ဆီးပြီးသား ဖြစ်သွားတော့တာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ မကြားဖူးကြဘူးကိုး”

ထိုသူ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဘားမင်း အပါအဝင် တစ်ဆိုင်လုံးမှ လူတိုင်း၏ ကိုယ်များ အားလုံး ဆတ်ခနဲ မတ်သွားကြလေ၏ ။ ပလွေဆရာ၏ နောက်ဘက် ခပ်ကျကျပိုင်းမှ လူတစ်ယောက်မှာ မူ မသိမသာ ထကာ တံခါးအပြင်ဘက် လမ်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် မြို့ တော်ဝန်ရုံးသို့ သုတ်ခြေတင်လေတော့၏ ။ ထိုသူသည် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် မြို့ တော်ဝန် ရှေ့သို့ ရောက်သွားလေ၏ ။ မြို့ တော်ဝန်သည် အူယားဖားယား ရောက်လာသော ထိုသူအား ကြည့်ကာ

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လာတာတုံး”

“ဟောဟဲ့ ဟူး ..အရေးကြီးတယ် မြို့ တော်ဝန်ကြီး၊ တော်တော်

အရေးကြီးတယ်၊ တစ်မြို့လုံးအတွက်ကို တော်တော် အရေးကြီးတာ ဟူး”

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်ကြီးမှာ မျက်မှောင့်ကုတ်သွားပြီး

“ဘာအရေးကြီးတာတုံး၊ ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ”

“ဟောဟဲ့ ဟူး ... ဒီလိုခင်ဗျ”

“ဘယ်လိုတုံး”

“မြို့..မြို့..လယ်ခေါင်က ဘားဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့ အရက်သောက်နေကြတုန်း ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်၊ တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ အဲဒီ လူလက်ထဲမှာ ပလွေလဲ ပါလာတယ်ခင်ဗျ”

“စကားကို ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းကွာ၊ ဘာ ပလွေလဲ၊ ဝံပုလွေကြီးဆွဲလာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ၊ ရိုးရိုးမူ တိတ်တဲ့ ပလွေတစ်ချောင်း ကိုင်လာတာ”

“ပလွေပါလာတာ ဘာဖြစ်တုံး”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မြို့တော်ဝန်ကြီးရဲ့၊ အရက်တစ်ခွက်သောက်ပြီးတော့ အဲဒီ လူက ပြောတယ်၊ တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာမှာ သူ အဲဒီ ပလွေကို မူ တိတ်လိုက်တာ တစ်ရွာလုံးက mouse တွေကို ဖျက်ဆီးပြီး သား ဖြစ်ရောတဲ့”

“ဟိုက် ရှောက်ကျိုး နည်း”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ မြို့တော်ဝန်ကြီးရဲ့၊ အရေးကြီးပါတယ်ဆို”

မြို့တော်ဝန်ကြီးသည် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးနောက်

“အေး တော်တော် အရေးကြီးတယ်၊ ဒီလိုလုပ် ... မင်း အသာပြန်သွားပြီးတော့ အဲဒီ လူကို အသာထိန်းထား၊ ငါ ရဲ့ကို အကြောင်းကြားမယ်၊ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ၊ ဟုတ်နေရင် အကျိုး နည်းကုန်မှာ ”

ထိုသူလည်း ဘားဆိုင်သို့ သုတ်ခြေတင် ပြန်ပြေးလေသည်။

မြို့တော်ဝန်မှ တစ်ဆင့် ထိုသတင်းသည် တစ်မြို့လုံးသို့ ပျံ့သွားကာ
ယောက်ယက်ခတ်ကုန် ကြ၏။ ဘားဆိုင်အတွင်းတွင်တော့ အခြေအနေသည် လွန်စွာ
အေးစက်လျက် ရှိလေသည်။ မိုးသက် လေမထန်ခင် ပင်လယ်ပြင်ငြိမ်သက်နေသလိုမျိုး ဖြစ်၏
။ ပလွေဆရာမှာ သူ့ကို အရက်မတိုက်လျှင် ပလွေကို မှုတ်လိုက်တော့မည် ဆိုသဖြင့်
ဘားမင်းမှ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် တိုက်နေရလေ၏။ ပလွေဆရာမှာ တစ်ဆိုင်လုံးကို
ဂရုမစိုက်ဘဲ အရက်ကို ဖိမ်ဆွဲသောက်နေလေသည်။ ဘားမင်းသည် ဆိုင်တွင်း မှ
သူ့အရက်သမားများ အား မျက်စိပြလိုက်၏။ အရက်သမားများ လည်း ခေါင်းညိတ်ပြုကြကာ
ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းစွာ ထကြ၍ ပလွေဆရာကို ဝိုင်းကာ တဖြည်းဖြည်း
ချဉ်းကပ်လာကြကုန်၏။ အရက်သမားများ ပလွေဆရာနား ရောက်လာကြသည်နှင့်
ဘားမင်းမှာ သတိကြီးစွာ ထားသော လေသံ ဖြင့် ပလွေဆရာအား ခေါ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ကိုယ့်ဆရာ”

“ပြော” ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ပလွေဆရာမှ မေးဆတ်ပြ၏။

“ဒီလောက် ထူးဆန်းတဲ့ပလွေကို ကျုပ် ခဏ ကိုင်ကြည့်ပါရစေဗျာ၊ တစ်သက်နဲ့
တစ်ကိုယ် ကိုင်ဖူးတယ် ရှိအောင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်”

ပလွေဆရာ စကားဆုံးသည်နှင့် ဘားမင်းမှာ ပလွေကို ဆတ်ခနဲယူလိုက်ပြီး
ခုံစောင်းတွင် ဖျောင်းခနဲ ရိုက်ချိုး လိုက်လေတော့၏။ ပလွေဆရာမှာ အံ့သြသင့်ကာ
ကြောင်နေခိုက် ဝိုင်းထားသော အရက်သမားများ သည် ပလွေဆရာကို ဝုန်းခနဲ ခုန်အုပ်ကာ
ဖမ်းဆီး ချုပ်ထားကြလျက် တစ်ယောက်မှ ချီခနဲ လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်လေလျှင် အပြင်တွင်
အသင့်စောင့်နေသော ပုလိပ်များ မှ ပြေးဝင်လာကြ ကာ ပလွေဆရာအား ဖမ်းချုပ်ခေါ်ဆောင်
သွားကြလေတော့၏။ ဘားမင်းနှင့် အရက်သမားများ မှာ ထိုအခါမှ သက်ပြင်းကိုယ်စီ
ချကြကာ တစ်ယောက်မှ

“ဝိုး ... တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လို သောက်ရူးနဲ့၊ လာတွေ့တယ် မသိဘူး”

တစ်ယောက်မှ ထောက်ခံ၏။

“ရှုံးကြောင်ကြောင် သိပ္ပံသမားတစ်ကောင် ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ၊ ငါ့နယ်”

ထိုအခါ ဘားမင်းက ထောက်ခံလေသည်။

“အေးလေကွာ၊ ရှိုးတဲ့မှ၊ တစ်မြို့လုံးက mouse တွေကိုဖျက်ဆီးချင်ရတယ်လို့၊

mouse တွေ ပျက်စီးမှာ တော့ ငါတို့ ကွန်ပျူတာတွေ ဘာနဲ့ သွားသုံးတော့မလဲကွ”

နောက်နေ့ သတင်းစာများ တွင်တော့ အန္တရာယ်ရှိသော ပလွေဆရာကို

အရူးထောင်သို့ တစ်ခါတည်း ပို့လိုက်သော သတင်းနှင့် ဘားမင်းနှင့် သူ့အရက်သမားများ ကို

တစ်မြို့လုံးက ဝိုင်းဝန်း ဂုဏ်ပြုကြသော သတင်းမှာ မျက်နှာဖုံးများ တွင် ဓါတ်ပုံများ

ဝေဝေဆာဆာဖြင့် ယှဉ်တွဲ ဖော်ပြပါရှိနေ လေတော့သတည်း။

Mobile Guide ဂျာနယ် ၊ မေလ ၊ ၂၀၁၁

မိတ်ဆွေ

မနက်ဖြန် မနက်ကျရင်လည်း ဒီပြတင်းပေါက်လေးကနေ ငါ မြင်ရသမျှတွေကို
ခါတိုင်းလိုပဲ မင်းကို ပြောပြမယ်လေကွ။ အခုတော့ မှောင့်နေပြီကွ။ ငါလည်း ဘာမှ
မမြင်ရတော့ဘူး။ မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ခဏနေကျရင် အန်တီတွေက ငါတို့
ပြတင်းပေါက်လေးကို လာပိတ်ကြတော့မှာ ။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွ။ ဘာလဲ။ မင်းကလည်း
ညှုတိုင်းပဲ။ ပြတင်းပေါက်ပိတ်လိုက်ရင် မင်း စိတ်ညစ်တာပဲလား။ စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ကွ။
မနက်ကျရင် ပြန်ဖွင့်ပေးကြမှာ ပဲဟာ။ အန်တီတွေက သဘောကောင်းတာလေကွ။
ဘာကြီးကလည်း သဘောကောင်းတာပဲ။ ဟာ ... မင်း ချောင်းတွေဆိုးနေပြန်ပြီ။ မင်း
ကားလေးကို ကိုင်းထားလိုက်လေကွ။ ကားလေးကို ကိုင်းထားလိုက်ရင် သက်သာတယ်ကွ။
ငါလည်း ဒီည ရင်ဘတ်ထဲမှာ အရမ်းနာနေတယ်ကွ။ မနက်ကျရင် မင်းကားလေး ငါ့ကို ခဏ
ပေးဆော့ကွ။ မနက်ကျရင် ငါတို့ ပြတင်းပေါက်လေးကို ပြန်ဖွင့်ပေးကြမှာ လေကွ။
ခါတိုင်းလိုပဲ ငါမြင်ရတာ တွေ မင်းကို ပြောပြမယ်လေကွ။ မင်းကုတင်ကနေ ပြတင်းပေါက်
အပြင်ကို မမြင်ရတာ မနိပ်ဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့က ဆေးရုံမှာ လေကွ။ စည်းကမ်း
ရှိရတယ်ကွ။ ရင်ဘတ်ထဲကလည်း နာလိုက်တာကွ။ နေဦး ... ။ ဒီနေ့လည်း ငါ မြင်ရတာ
ခါတိုင်းလိုပဲကွ။မင်း သိတယ်လေကွ။ ပြတင်းပေါက်က ကြည့်ရင် စိန်ပန်းပင်ကြီးရှိတယ်ကွ။
မြက်ခင်းကြီးနဲ့ ပန်းအိုးတွေ ရှိတယ်ကွ။ နောက်ပြီး မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။
လမ်းလေးနဲ့ အဝတ်လှမ်းတဲ့ ကြိုး တန်းတွေ ရှိတယ်လေကွ။ မင်း သိပြီးသားပါကွ။
ဒီနေ့လည်း ပြတင်းပေါက်လေးက ခါတိုင်းအတိုင်းပဲ ကွ။

စိန်ပန်းပင်ကြီးက နီနေတာပဲ။ သူက အကြာကြီး ပွင့်တယ်နော်ကွ။
မြက်ခင်းကြီးကလည်း စိမ်းနေတာပဲ။ ပန်းအိုးတွေက မပွင့်ဘူးကွ။ သူတို့က
နည်းနည်းဆိုးတယ် ထင်တယ်။ ငါ မင်းကို ပြောဖူးတဲ့ အဖြူရောင်နဲ့ ကုလားကြီး နေ့တိုင်း
ရေပိုက်နဲ့ ရေလာ လာလောင်းနေတာ တောင် ပန်းအိုးတွေက မပွင့်ကြဘူးကွ။

မနက်ကလည်း ခါတိုင်းလိုပဲကွ။

ငါတို့နဲ့ ရွယ်တူတွေ လမ်းလေးပေါ်ကနေ ကျောင်းသွားကြတယ်ကွ။

နေပူနေပေမယ့် သူတို့ မပူဘူးကွ။ လမ်းလေးမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေ အများ ကြီး။ ငါ ပြောဖူးတယ်လေကွာ။ မင်း မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ မင်း ဒီည ချောင်းတွေ အရမ်းဆိုးတယ်နော်။ ကားလေးကို ကိုင်ထားကွ။

သူတို့တွေ ထွက်သွားကြပြီးတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ကုလားကြီး လာတယ်ကွ။

ပန်းအိုးတွေနဲ့ မြက်ခင်းကို ရေလောင်းတယ်ကွ။ သူ ပြန်သွားတာနဲ့ ငါ ပြော ပြောနေသလို အဝတ်အဖြူကြီးတွေကို ကြိုး တန်းတွေမှာ လာလှန်းကြရောကွ။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ အဝတ်ဖြူဖြူကြီးတွေ လွင့်နေတာ လှတယ်ကွ။ မြက်ခင်းက အကျယ်ကြီးကွ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ နေကောင်းသွားရင် အဲဒီ မြက်ခင်းကြီးပေါ်မှာ ပြေးလို့ရမှာ ကွ။ ရင်ဘတ်ထဲကလည်း နာလိုက်တာကွ။

ဟေ့ ... ဒီနေ့ ငါ ပြောဖူးတဲ့ ဈေးသည်ကြီး လာတယ်ကွ။ ငါတို့

ဆေးထိုးပြီးခါစတုန်းကလေကွာ။ ပြတင်းပေါက်လေးက လှတယ်ကွ။ ဈေးသည်ကြီးက လမ်းလေးပေါ် ထိုင်ပြီး ထမင်းစားတယ်ကွ။ ခါတိုင်းလိုပဲ သူ့ဆီက ဘာမှ ဘယ်သူမှ ဘာမဝယ်ကြဘူးကွ။ ထမင်းစား ပြီးတော့ ပြန်သွားရော။ ညနေကျတော့ ပိုလှတယ်ကွ။

နေရောင်က စိန်ပန်းပင်ကြီးပေါ် ထိုးနေတာ။ ငါတို့နဲ့ ရွယ်တူတွေ ကျောင်းက

ပြန်လာကြတယ် ကွ။ ထုံးစံအတိုင်း ခါတိုင်းလိုပဲ သူတို့ ညစ်ပတ်နေကြပြီကွ။ တချို့

ပြေးကြတယ်ကွ။ တချို့ က ငါတို့ မစားဖူးတဲ့ မုန့်တွေ ကိုင်လာကြတယ်ကွ။ မင်း

အိပ်ချင်နေပြီလား။ အိပ်တော့ကွ။ ငါလည်း အိပ်တော့ မယ်။ မနက်ကျရင်

ပြတင်းပေါက်လေးက မြင်ရတာ တွေ ငါပြောပြမယ်။ ဒီနေ့ ရင်ဘတ်ထဲက နာလိုက် တာကွာ။

ဟေ့ ... မနက်ကျရင် မင်း ကားလေး ငါ့ကို ပေးဆော့ဦးကွ။

မနက် ကျွန်တော် နီးလာချိန်တွင် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို သူ့ကုတင်တွင်

မတွေ့ရတော့ပါ။ သူ မြက်ခင်းကြီးပေါ် သွားပြေးနေပြီလား။ အန်တီတွေ ငိုနေကြတယ်။

နေ့လည်ကျတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ကုတင်ပေါ်ကို ကျွန်တော့်ကို

ပြောင်းပေးကြတယ်။ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကုတင်ပေါ်ကနေ
အနိုင်နိုင် အတင်းထပြီး ပြောင်းပေါက်လေးကနေ အပြင်ကို ကြည့်တယ်။

ပြောင်းပေါက်လေးရဲ့ အပြင်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး။

ရေညှိတတ်နေတဲ့ နံရံဟောင်းကြီးတစ်ခုက ပြောင်းပေါက်လေး တစ်ခုလုံးကို
ပိတ်ကာလို့။

The Chic မဂ္ဂဇင်း ၊ ဇူလိုင် ၊ ၂၀၁၂